

BILANȚUL COMPORTĂRIILOR ÎN CATEGORIA A

Saltul valoric înregistrat în această toamnă de Dinamo Pitești, dovedit atât de convingător prin rezultatele internaționale ale acestei echipe, își găsește o firească expresie și în rezultatele sale pe plan intern, în campionatul categoriei A.

Și nu e vorba numai de locul 5 pe care-l ocupă piteștii în clasament, ci și de factura jocului lor, plăcut, modern, eficient.

DINAMO PITEȘTI — UN PAS ÎNAINTE

În ciuda unui start destul de slab (o înfrângere la București în fața Progresului, urmată de un alt eșec, pe teren propriu, în întâlnirea cu Dinamo București), echipa antrenată de

ȘTEFAN VASILE și Leonte Iancu s-a regăsit curând și a realizat în celelalte 11 etape ale turului un număr de 14 puncte, care-i asigură un loc fruntaș printre echipele noastre. Am urmărit îndeaproape evoluția lui Dinamo Pitești în toamnă și vom încerca, pe scurt, să-i sintetizăm caracteristicile de joc, „virtuțile”, dar și scăderile.

O remarcă se impune din capul locului. Toamna lui 1966 a însemnat pentru echipa argheșană trecerea la maturitate. Echipă tină, cu multe nume fără rezonanță, Dinamo Pitești era — până acum — fixată în categoria echipelor provinciale de elan, cu joc simplu, impetuos pe teren propriu, care „poate încurca” multe echipe, dar... numai atât!

Azi, despre piteștii nu mai putem vorbi în aceste limite. Formația lui Ștefan Vasile a câștigat în primul rând sub raport tehnic, și-a orientat jocul, și-a conturat personalitatea.

O apărare cu jucători ca Barbu, Ilie Stelian și David (bun bagaj tehnic, stagiul destul de lung în prima categorie), un mijloc care beneficiază de experiența și „ochiul” lui Tîrcovniciu, ca și de virtuozitatea lui Dobrin, un atac cu jucători întreprinzători, luptători, buni șuteri ca Radu, Naghi, Turcan, sint componente care se reunesc într-un tot redutabil.

Remarcabil, la Dinamo Pitești, este de asemenea, echilibrul compartimentelor, omogenitatea, calitate pe care echipa și-a câștigat-o în mare măsură prin menținerea unei formații tip, de la care antrenorii nu s-au abătut decât în situații bine justificate. Dacă-i scoatem din calcul pe Vulpeanu (8 minute de joc în ultima etapă) și Badea (un meci și jumătate), rămân doar 14 nume care au fost rulate în cele 10 posturi de jucători de cîmp în tot turul. Această stabilitate a formației a contribuit desigur din plin la buna cunoaștere

a jucătorilor, la realizarea unui joc de ansamblu solid.

Nu trebuie să credem însă că procesul de transformare prin care trec piteștii s-a făcut în detrimentul puterii lor de luptă, al combativității, caracteristici care le-au rămas

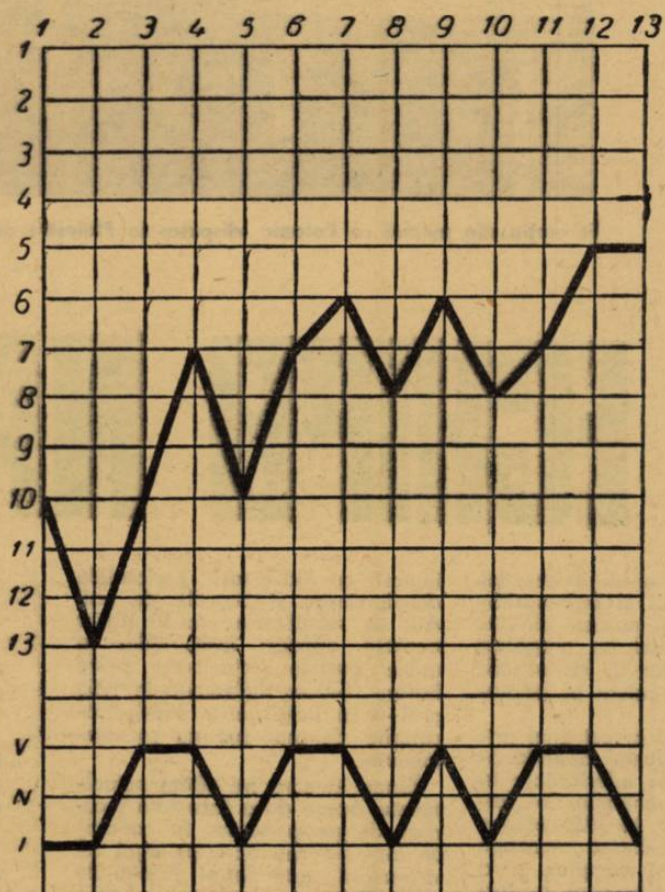
în deplasare, echipa a adoptat de preferință așezarea 1-4-3-3, pentru care a apelat mai ales la Prepurgel, intrat ca extrem stînga, dar care a jucat ca al treilea mijloc. Jocul economic făcut de Dinamo Pitești în deplasare a creat dificultăți adversarului (0-1 la Ploiești, 1-2 cu Rapid, 0-1 cu Progresul) dar n-a putut duce la succes decât la Iași (2-1). Numai 3 goluri marcate în 6 partide susținute în deplasare reprezintă prea puțin pentru această echipă care — după părerea noastră — a depășit acel stagiul valoric mediu care condamnă în general echipele noastre la înfrîngerii în deplasare.

După ce a ajuns la o bună organizare a apărării, la o bună acoperire a mijlocului terenului, la o bună circulație a balonului, la un joc plăcut ochiului, următorul pas care stă în fața echipei din Pitești trebuie să fie o oarecare simplificare a jocului pe mijlocul terenului în ATAC, acolo unde Naghi, Turcan, Eftimie prelungesc încă rezolvările. Le trebuie mai multă mișcare în teren, ascuțirea „poantei de viteză”. Echipa așteaptă, în orice caz, mai mult de la Naghi ale cărei calități de golgheter nu sînt suficient ilustrate de cele numai 6 goluri marcate de el în acest tur, de unde în trecut „se bătea” pentru locul prim în clasamentul golgheterilor campionatului.

Și vrem să le mai amintim piteștenilor că valoarea reală a unei echipe se măsoară în primul rînd după evoluțiile ei în deplasare, după felul cum ea abordează asemenea jocuri. (Tactica expectativei i-a trădat pe piteștii la Ploiești, de exemplu, unde au pierdut un meci pe care — în condițiile concrete ale zilei — îl puteau câștiga).

Oricum, pasul înainte făcut de Dinamo Pitești este evident. Echipa capătă personalitate în fotbalul nostru. De necontestat, chiar dacă ne-am referi doar la faptul că, la această oră, cinci oameni lotului național...

R. U.

Graficul locurilor în clasament, etapă de etapă, și al victoriilor (V), egalităților (N) și înfrîngerilor (I)

Cu cîtva timp în urmă, un confrate, scriind despre giuleșteni, își punea întrebarea: „Va reveni Rapidul pe linia I?”

Volens-nolens, trebuie să acceptăm din capul locului că această enigmă, de loc nouă, plutește deasupra stadionului de la Podul Grand încă de la data cînd formația alb-vîșnie a început să joace în prima categorie a țării. Dar să nu mergem atât de departe ci să revenim mai bine la stagiunea din toamnă a feroviarilor, stagiune care, în ansamblu, nu aduce cituși de puțin, cu aceea de „aur”, ca s-o numim așa, din toamna anului 1965.

După cum se știe, în sezonul de toamnă, ocupanta actualului loc 6 în clasamentul general a parcurs un drum întortocheat, cu răsturnări spectaculoase de calificative: de la „slab” la „bine” și viceversa, de la „foarte bine” la „foarte slab” ș.a.m.d. Dacă ar fi să facem o comparație, atunci n-am greși cu nimic asemuind echipa Rapid cu o trupă de teatru care, deși a avut aceeași distribuție și aceeași piesă în repertoriu, s-a prezentat deseori la rampă cu spectacolele nefinisate și cu interpreți care au uitat, pur și simplu, replicile. Doar două excepții au existat: înfrîngerea de la Petroșeni și aceea de la București cu Steaua. În ambele meciuri, cu precădere în confruntarea cu militarii, feroviarilor ne-au reamintit, integral, că știu să joace modern, că Ionescu-Dumitriu și compania cunosc secretele jocului cu extreme-apărători, că știu să se apere, la nevoie într-o manieră „interesantă”, fără ca latura spectaculară să sufere.

În celelalte partide însă, am reținut doar mici fragmente din acumulările bune ale echipei. Cu alte cuvinte, Rapidului se pare că i-a dispărut vivacitatea pe care o avea, că nu mai este echipa care poate galopa cu regularitate într-un maraton atât de greu cum e campionatul. Cel puțin așa ne-au

„STAGIUNE” INEGALĂ LA RAPID

lăsat impresia multe din evoluțiile sale din toamnă.

Desigur, pentru startul slab, formației feroviare i se acordă circumstanțe atenuante, ca și altor echipe care au avut un sezon de vară încărcat. Dar aceasta nu

cîștige, ci modul în care pierzi, cum ai jucat. Am ales meciul de la Timișoara deoarece acolo au ieșit cel mai pregnant în evidență „tarele” rapidiste, din păcate destule la număr. Dacă le-am enumera succint pe cele mai esențiale ar trebui să le trecem în următoarea ordine:

— lipsa de răspundere a unor jucători prezentați în pregătire și în jocuri (Jamaichi, Năsturescu, Andrei și într-o oarecare măsură și Dumitriu);

— abaterile repetate de la disciplina de joc (cele mai vizibile în înfrîngerea cu Politehnica și Steagul roșu);

— desconsiderarea adversarului, deficiență veche, în care tonul îl dau Dan și Dumitriu, după care se contaminează întreaga echipă.

Toate la un loc au redus din potențialul de luptă și randamentul feroviarilor: compartimentul defensiv nu mai reprezintă acea „linie Maginot” cu care era „în-cuiat” orice atac advers, apărătorii fiind mai mult tentați de a distruge decât de a construi; linia mediană, mereu în altă alcătuire, n-a mai constituit axul central al echipei, capabil să realizeze acea țesătură de pase-virtej în atac; în sfîrșit, linia ofensivă a rămas pe mai departe (cu mici excepții) cu aceleași carente — cuplul central fiind factotum, chiar și atunci cînd adversarul l-a marcat cu strictețe (aceasta este o explicație de loc minoră a slabei eficacități a unora dintre atacanții giuleșteni).

Cîteva cuvinte despre o chestiune vitală pentru Rapid. Este vorba de modul cum se fac promovările în echipă. Pentru oricine este clar că, pe ici pe colo, în angrenajul feroviar au apărut semnele neputinței, cauzate pe de o parte de limita posibilităților pre-

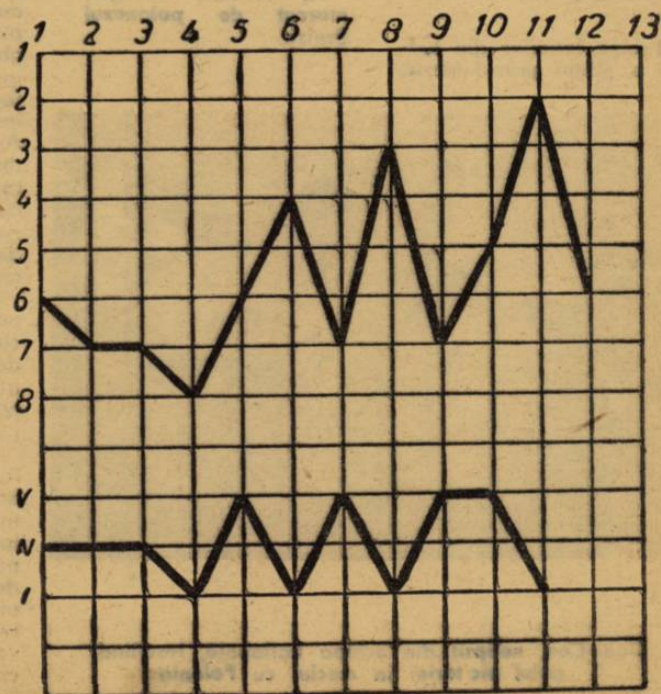
cum și de lipsa de formă a unora dintre jucători, iar pe de altă de felul cum este înțeleasă noțiunea de titular în echipă. De exemplu, într-un clasament al echipelor care au rulat cei mai puțini jucători în teren, Rapid se află pe un loc fruntaș. La prima vedere aceasta poate să aibă o notă pozitivă, în sensul că antrenorii se conduc în activitatea lor după principiul păstrării celei mai bune formații. Lucrurile nu stau însă chiar așa.

În decursul celor 12 „acte” ale primei părți a campionatului, unii jucători — Greavu, Jamaichi, Dan, Năsturescu, și chiar Dumitriu, au avut în activitatea lor

destule perioade critice care impun neau de la sine înlocuirea lor cu rezerve talentate de care garnitura giuleșteană dispune. Și cu toate acestea nu s-au făcut schimbări decît în împrejurări fortuite, (accidentarea titularilor). În asemenea condiții, firește, s-a creat o anumită situație, unele dintre rezerve pleacă, căutîndu-și loc în alte echipe divizionare, unde, de altfel, au și corespuns, total sau parțial.

Așadar, concluziile se impun de la sine. Fără a mai face vreun pronostic — pentru că este un hazard atunci cînd vorbești despre Rapid — să așteptăm ce ne va aduce returul campionatului. În orice caz, atmosfera în care se lucrează în aceste zile în Giulești pare a fi de bun augur.

Stelian TRANDAFIRESCU

Graficul locurilor în clasament, etapă de etapă, și al victoriilor (V), egalităților (N) și înfrîngerilor (I)

poate constitui o scuză în totalitate mai ales cînd la un interval de cîteva zile același team care și-a făcut K. O. tehnic adversarul la București a evoluat la Timișoara ca o echipă de regiune, în fața unui „11” firav ce căuta cu disperare să părească zona retrogradării. La urma urmei, bineînțeles, se știe că nu rezultatul deranjează, pentru că în sport cineva trebuie să